АТТИЛА МОГИЛЬНИЙ

МАВКА З КРИШТАЛЕВОГО ПАЛАЦУ

АТТИЛА МОГИЛЬНИЙ

МАВКА З КРИШТАЛЕВОГО ПАЛАЦУ

Казка

Для дошкільного
та молодшого шкільного
віку

Художник
ВЛАДИСЛАВ ШИРЯЄВ

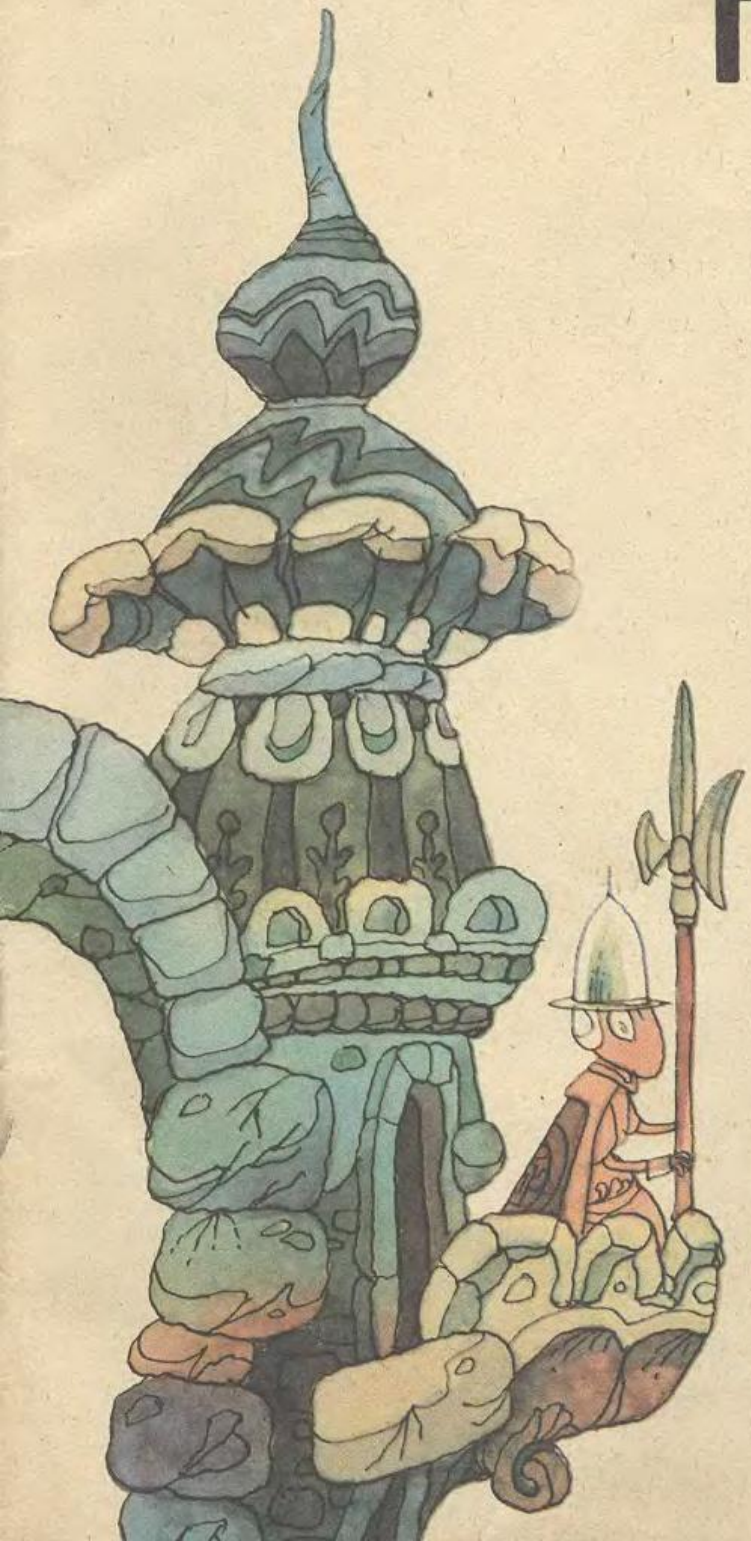

КИЇВ «ВЕСЕЛКА» 1990

Частина 1.

ТАЄМНИЦІ КРИШТАЛЕВОГО ПАЛАЦУ

РОЗДІЛ 1,

у якому все починається, але зовсім не так, як ви гадаєте, шановний читачу.

Не далеко і не близько, високо-високо в небі стоїть залізна гора, а під горою — кришталевий палац із мідним дахом, смарагдовими вікнами та золотими брамками. Раніше там жило дуже багато крутіїв, шахраїв, паливод та всіляких інших мастаків робити чудеса в склянці води. А зараз залишилась тільки одна родина чаклунів. Чаклунських клопотів у них було небагато, і займалися вони чим доведеться. Тато, наприклад, завідував поламаними димарями у будинках з вікнами, що мали вигляд совиної голови. (Дуже нервова робота, треба визнати. За шкідливість раз на місяць йому давали дві трилітрові банки молока). Мама виховувала сонячних зайчиків у невеличкому містечку біля ясно-синього моря.

А їхня дочка Мавка ще лише вивчала науку чаклунства.

Високо-високо в небі починається космос. І вечорами, коли за вікном палацу завивали космічні бурі, вони сиділи біля грубки, в якій палахкотіли соснові поліна, і пили чай з продовгастих фарфорових чашок. А вранці тато й мама летіли на роботу і Мавка залишалася сама.

— Доню,— казала їй на прощання мама,— читай книжки і грайся з ляльками. Але будь слухняна — не лізь на горище. Ти можеш там заблукати.

Однак, залізти на горище було найбільшою мрією Мавки. «Мабуть, чимало скарбів залишили там чаклунки, що жили раніше в палаці»,— часом думала вона. І одного ранку Мавка не витримала: боязко відчинила двері, що вели на горище, і спробувала непомітно просковзнути досередини. Але в ту ж мить почула грізний вигук:

— Стій, не руш!

Виявляється, на горищі хтось жив. Перед Мавкою стояло п'ятеро войовничих мурах, вишикувавшись у розстрільню (тобто ставши плече до плеча і націливши зброю на ворога). В лапах вони тримали заряджені арбалети.

— Хто ви такі? — тремтячим голосом запитала маленька чаклунка.

— Ми — сторожа Мурашиного Князівства,— грізно відповів ватажок, що тримав найбільшого арбалета.— А ти хто?

— Я — Мавка.

Арбалетники про щось тихенько посперечалися і вирішили.

— Ми відведемо тебе до нашого князя, хай скаже, що з тобою робити.

Вони оточили Мавку і рушили вперед. Однак, це тільки так кажуть — вперед. Насправді їм довелося багато кружляти, обминаючи стропила і балки, а також різний мотлох, яким було завалено горище. Тут було не так темно, як раніше гадала Мавка, бо скрізь виднілися врізані в мідний дах смарагдові віконця, крізь які пробивалося зеленаве світло.

Так вони ішли досить довго, коли зненацька їх зупинив приємний голос:

— Сотнику, куди ж це ви ведете Мавку?

Мавка підняла голову. Біля одного зі смарагдових віконець сидів, звісивши лапки, Мурах — із золотим черевцем, срібним кинджалом на поясі та золотим шоломом на голові. Почувши голос Мураха, ватажок сторожі миттю зупинився і відсалютував, приклавши руку до свого залізного шолома:

— До вас, князю,— сказав він. Його називали Сотником, бо командував сотнею арбалетників, які зараз стояли на чатах у замку.

Князь, отримавши відповідь, на хвилинку замислився:

— Шановна Мавко,— раптом сказав він.— Ваша поява тут — це для мене приємна несподіванка. В одній потаємній місцині нашого князівства стоїть Золотий Байдак. Але ще жодного разу ніхто не плавав і не літав на ньому. Бо кожен, хто торкається його, миттю засинає.

— Я не хочу спати! — злякалася Мавка.

— А спати й не треба,— заспокоїв її князь,— бо в Давніх Книгах князівства написано, що байдак дістанеться Мавці, яку колись приведе з собою Сотник вартового загону. А потім Мавка полетить у далекі краї.

— Ой! — зраділа мала чаклунка.— То, може, це мене мали на увазі?

— Не знаю. Зараз ми відвеземо вас до байдака. Але будьте обережні. Це якраз на кордоні з Царством Драконів.

Князь дістав з кишені маленького телефона і сказав кілька слів до слухавки мурашиною мовою. Мавка геть нічого не зрозуміла, але князь уже заховав назад свого кишенькового телефона і промовив:

— Сотнику, виведіть дівчинку з горища. Біля виходу на вас чекатиме бричка, запряжена баскими кіньми. Ви, арбалетники, охоронятимете Мавку, доки вона не повернеться назад.

— Маю за честь! — відсалютував на прощання ватажок сторожі, й маленький загін рушив далі горищем. Тепер мурахи роз-

рядили арбалети й закинули їх на спини, а Сотник запропонував Мавці спиратися на його руку, коли треба буде перелазити завали в лабіринті.

Невдовзі бравий загін вийшов із горища. Але виявилося, що вони потрапили не до палацу, а до якоїсь незнайомої країни. Яскраво світило сонце, співали пташки, а попереду, скільки сягало око, простяглися вишневі сади, пшеничні поля, ставки та села з ошатними білими будиночками, вкритими червоною черепицею.

Однак, часу на роздуми у них не було — поруч уже стояла

бричка, запряжена веселими рудими коненятами, і вусатий мураха-візник знічев'я цьвохкав батіжком.

Сотник допоміг Мавці заскочити до брички, візник востаннє махнув батіжком, і вони покотили. Арбалетники бадьоро покрокували поруч, горлаючи свою маршову пісню:

Вийшов місяць із-за хмари,
Витяг ножика з халяви.
Раз!
Два!
Три!

Джури в сурми будуть грати,
А ми будем крокувати.
Раз!
Два!
Три!

Крок за кроком — рвучко й буйно,
Товаришу, не сумуй-но.
Раз!
Два!
Три!

Бунчуки на вітрі грають,
Срібна зброя срібно сяє.
Раз!
Два!
Три!

РОЗДІЛ 2,

у якому мурахи не встигають додивитися кольорові сни, бо замість цього їм доводиться готуватися до бою.

Поки вони крокуватимуть, я розповім, як влаштоване Мурашине Князівство.

Горище має два виходи — один із них веде до палацу, а інший — в залізну гору. Якщо ви подумали, що в залізній горі є тільки вогкі печери й похмурі лабіринти, то ви помилилися. В горі, яка, виявляється, всередині зовсім порожня, сховано Царство Драконів і Мурашине Князівство. Про мурашині землі я вже трохи розповідав. Тут мурахи живуть, їздять на кониках, збирають яблука та вишні і будують міста. Від Царства Драконів їх відділяє величезний кам'яний мур, і його суворо заборонено перелазити, бо в давнину мурахи ворогували з драконами. Якщо ж якийсь дракончик захоче перелізти через мур, аби поласувати мурахами (дракони — страшенні ненажери і вважають мурах за найбільші ласощі), тоді на вартівнях б'ють на сполох і загони арбалетників вирушають у бій.

Доки я розповідав про мурах, бричка зупинилася, арбалетни-

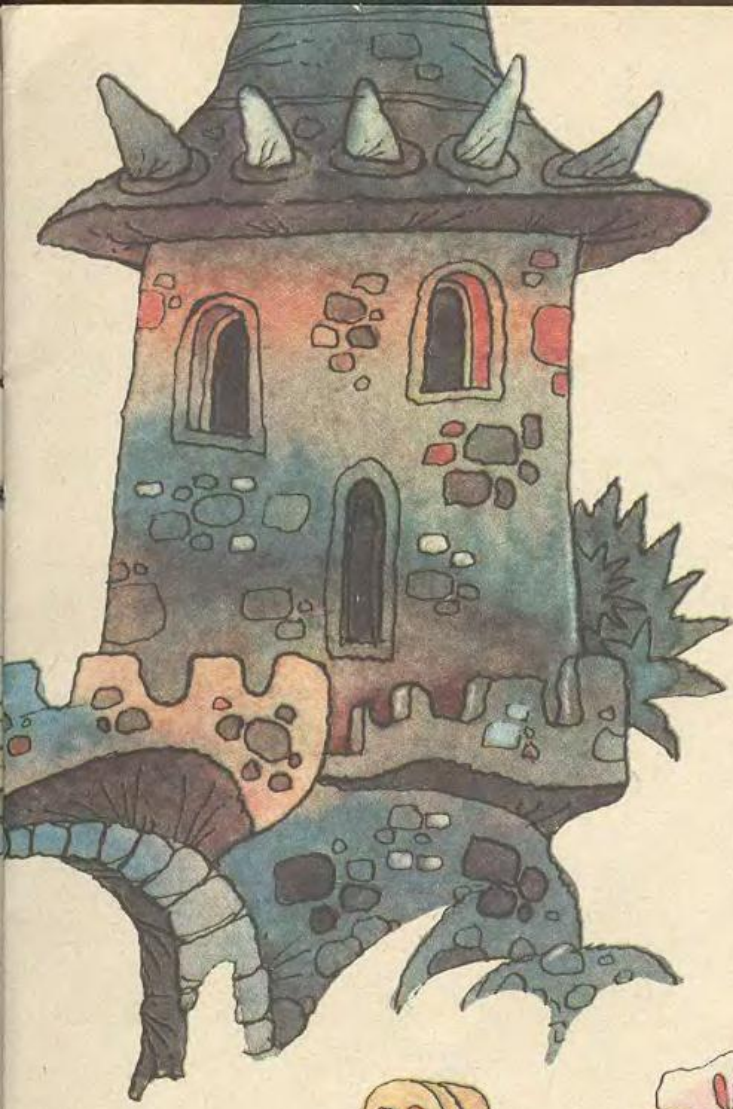

ки припинили співати й Мавка здивовано запитала:

— Невже ми приїхали?

— Так,— відповів Сотник і позіхнув.

Байдак стояв на горбочку. Мавка підійшла ближче. Байдак весь припав порохом і павутинням — дійсно, давненько вже сюди ніхто не навідувався.

— Його треба помити! — сказала Мавка й озирнулася.

Ой лишенько, що вона побачила! Вся її охорона на чолі з Сотником стояла і позіхала. Опинившись біля байдака, мурахи почали миттю засинати.

У Мавки на очах браві вояки перетворилися на жахливих соньків. Зброя випала в них із рук, і невдовзі всі вони лежали покотом під горбочком і мирно сопіли.

В одного арбалетника на паску висіло шкіряне відерце. Мавка відв'язала це відерце, набрала води з джерельця і почала мити байдак. А мурахам уже було байдуже. Вони спали і бачили кольорові сни.

Незабаром байдак сяяв на сонці, чисто вимитий. Та зненацька Мавка почула за спиною якесь клацання і скрегіт. Вона озирнулася й заніміла від жаху. Перед нею на задніх лапах стояв Дракон. Він був величезний і хвостатий. Тіло його вкривала залізна луска, а з пащі валував дим. Маленька чаклунка не встигла й отямитися, як він схопив її лапами, підняв у повітря і побіг до муру. Мавка зойкнула. Мурахи прокинулися, та було вже пізно. Дракон добіг до нори біля муру, про яку раніше ніхто не знав, бо вихід із неї закривала величезна скеля, і стрибнув донизу. Ця нора вела в Царство Драконів, і останнє, що побачила Мавка, озирнувшись, були арбалетники, які бігли слідком, розмахуючи зброєю. Попереду біг Сотник.

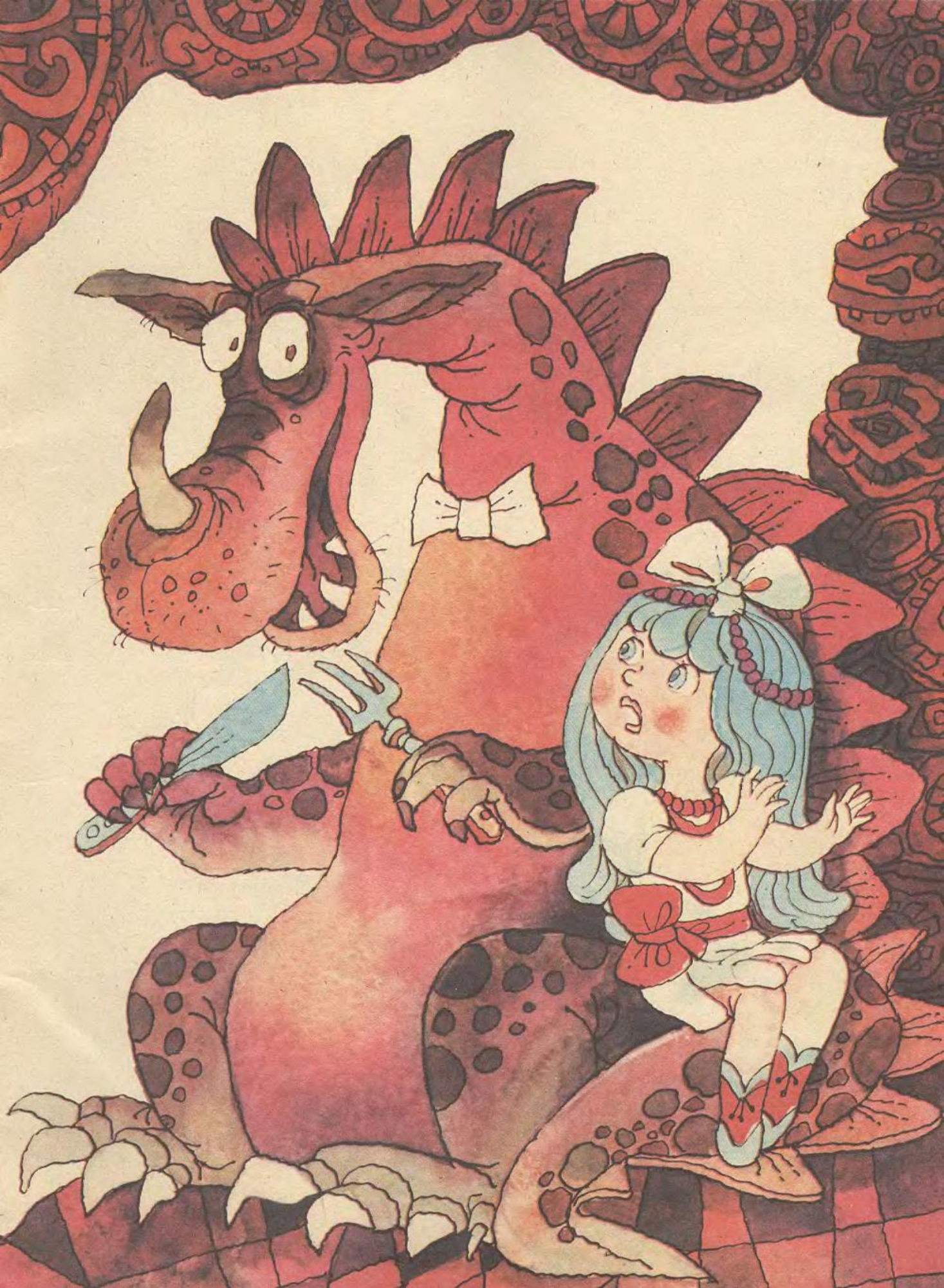

РОЗДІЛ 3,

на якому могла б закінчитися наша казка, якби не... Але про це — далі.

У норі від вогкого і холодного повітря Мавці перехопило подих і захотілося плакати.

Але вона вирішила стриматися, бо все одно дракони дуже безжалісні і не бояться дівчачих сліз.

Тим часом Дракон зупинився, з його пащеки вирвався струмінь вогню, і мала чаклунка побачила, що вони опинилися в якійсь великій залі, підлога якої була всіяна кістками, а на стінах стояли в чавунних підставках довжелезні чорні смолоскипи.

«Напевно, тут уже когось їли,— подумала вона.— Та й не когось, а таких, як я, беззахисних, викрадених істот».

А безжальний крадій, поклавши зомлілу від страху Мавку на підлогу, підійшов до найближчого смолоскипа і дмухнув на нього правою ніздрею. Смолоскип зайнявся мерехтливим полум'ям, осяваючи залу жовтавим світлом.

— Ти знаєш,— сказав Дракон, прилігши навпроти Мавки,— я хотів спершу принести тебе додому, але потім вирішив

зупинитися в цій залі, де нам ніхто не заважатиме.

— Чому? — запитала Мавка.

— У мене вдома — два старші братани,— довірливо прошепотів хвостатий ненажера.— Вони захочуть, щоб я поділився. А ти така маленька, що й мені тільки на один зуб стане.

— Любий Драконе,— зойкнула мала чаклунка,— не треба мене їсти! Я несмачна.

— Ні,— почав поважно повчати Мавку її новий знайомий,— ти ще й сама не знаєш, яка ти смачна. Ось зараз я тебе з'їм — і ти побачиш, якою вишуканою стравою є маленькі чаклунки.

І він розкрив пащу та висолопив язика, збираючись проковтнути Мавку, яка злякано закрила очі руками і вирішила, що на цьому закінчаться її пригоди.

Та зненацька з нори, якою вони щойно увійшли до зали, долинув тихий, таємничий звук. Ні, це був не шум водяних крапель, і не завивання вітру в тісних стінах, і навіть не човгання кроків. Це був такий тихий звук, що його могла почути тільки Мавка. Це виспівувала стріла, яку заряджали в арбалет.

РОЗДІЛ 4,

у якому мурахи співають популярних пісень, а Мавка вирішує летіти на Землю.

Отже, стріла щось мугикала в арбалеті, а в наступну мить вона вже заспівала в повітрі:

— Дракона взу-у-ую в черевички! — і вп'ялася йому в язик.

— Вай, вай, вай! — забідкався від болю Дракон, а до зали з нори вистрибнув мурашиний Сотник у повному бойовому обладунку і вигукнув:

— Гей, велетенська ящірко, виходь на бій!

— То це я — ящірка? Ах ти...— Тут Дракон переклав ім'я Сотника на драконячу мову, тому Мавка нічого не зрозуміла.— Начувайся!

І Сотник начувався. Він перетворився на розлючену осу. Він літав навколо Дракона. Вимахував шаблею. Бив. Колов. Дряпався. Падав і піднімався. І при цьому гудів, як трансформаторна будка, та ще й наспівував пісеньку «Наші любі дракони» популярної мурашиної джаз-банди «Жуки», яка в перекладі звучить приблизно так:

Гей!
Як добре,
що є дракон,
ди-ди,
що є дракон,
ди-ди.
І шабля!
Гей!

Як добре
битись із ним
на смерть,
битись із ним
на смерть
без жалю.

Враз дзвінкими голосами в залі заспівали ще чотири стріли. Це арбалетники, які трошки відстали від Сотника, нарешті наздогнали його і вступили в бій. Давши перший залп, вони миттю перезарядили арбалети і знову навскид ударили по Драконові.

— Тю на вас,— сказав Дракон і підняв догори лапи.— Як ви мене замучили.

— То й нехай,— сказав Сотник і сховав шаблю в піхви.— Що сталося, того не повернеш.

— Авжеж,— відповів Дракон і почав висмикувати стріли з пащі.

— Висмикаєш потім,— сказав Сотник,— а зараз піднімайно хвоста та, певно, біжи додому.

— Гаразд,— образився Дракон.

Він закинув хвоста на плече й пригнічено пошкутильгав геть, обурено побуркуючи. А Сотник допоміг Мавці обтрусити сукенку, і маленький загін, разом з маленькою чаклункою, переможно покрокував назад.

Мавка дуже хвилювалася, що мурахи біля байдака знову захочуть спати. Та сталося диво: арбалетники й надалі залиша-

лися такими ж бадьорими. Пояснюється це дуже просто. Врятувавши Мавку, мурахи зробили добру справу і стали героями. А на героїв, як відомо, чари не діють.

— Дорогий Сотнику,— сказала Мавка,— на байдаку вже можна летіти куди завгодно, але я не знаю, як це робиться.

— Дуже просто! — відповів ватажок сторожі.— Командуєш «Вгору!» — байдак летить вгору. Командуєш «Вниз!» — і він

летить вниз. А стерном керують напрямок польоту.

Отже, всі знали, що кому робити. Проте Мавці було чомусь сумно. Вона вже звикла до своїх друзів-мурах і не хотіла з ними розставатися. Зненацька їй сяйнула чудова думка.

— Сотнику, — сказала маленька чаклунка,— командувати я вмію, а стернувати — ні. Адже я — дівчинка.

— Дійсно! — замислився Сотник.— До того ж вам потрібна ще й охорона.

— Чи не полетіли б ви зі мною? — запропонувала Мавка.

— Охоче! — Сотник поворушив довжелезними вусами і обернувся до своїх солдатів.— Передайте князеві, що я полетів невідомо куди: охоронятиму Мавку, доки вона не повернеться до тата й мами.

Мурахи виструнчилися і відсалютували на прощання арбалетами, а мала чаклунка скомандувала: «Вгору!» Сотник крутнув стерно, і байдак стрімко зірвався з місця.

Спершу вони піднялися до діамантового сонця, яке висіло на міцнющих залізних ланцюгах, облетіли його з лівого боку, а потім вздовж склепіння гори полетіли до її вершечка, де знаходилася велика дірка, через яку можна вилетіти в космос. Не-

вдовзі гора була вже далеко позаду, а навколо них, скільки сягало око, простяглася безмежна ніч космосу, ледь осяяна сріблястим світлом зірок.

— Куди ми полетимо? — запитала Мавка.

— Гайда на Землю,— відповів Сотник.

— А де вона?

— Онде, праворуч від нас.

Байдак круто повернув праворуч, і вони полетіли до невеликої блакитної планети, яка, що ближче вони підлітали до неї, то все більшала й більшала, аж доки не закрила собою весь обрій.

ВІДДІЛ
обслуговування дітей
БОГОРОДЧАНСЬКА ЦБС
Івано-Франківської області

ДИКИЙ ЗВЕР

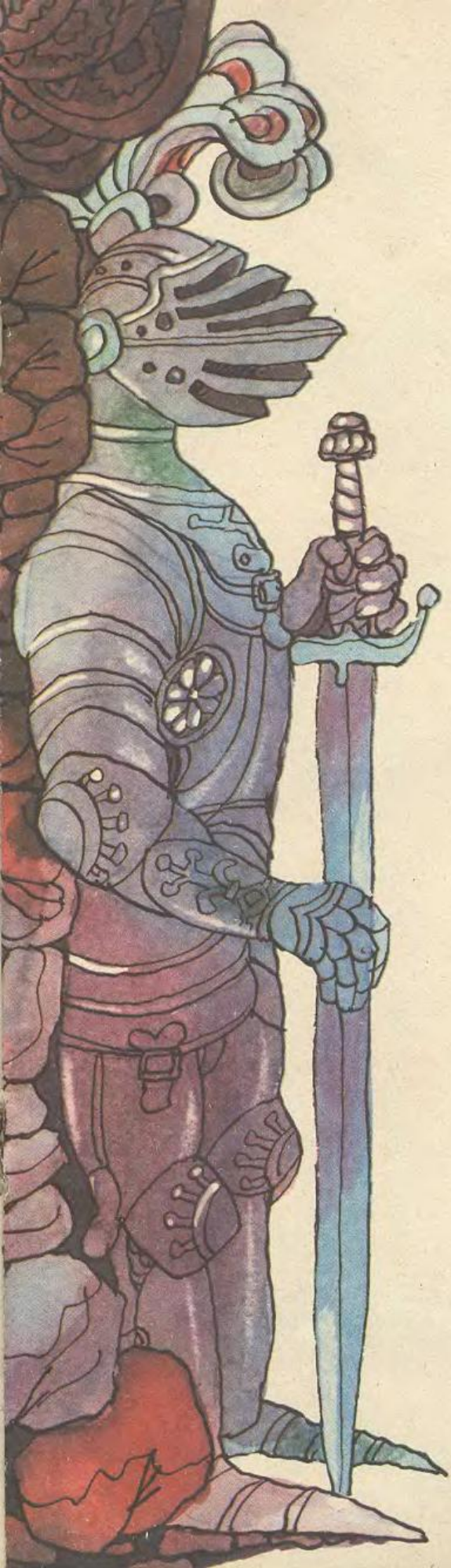

Частина 2.

КРАМНИЧКА СТАРОГО АНТИКВАРА

РОЗДІЛ 1,

у якому розповідається про падіння на Землю невідомого небесного тіла і в якому з'являються наші мандрівники.

«ДИВОВИЖНИЙ МЕТЕОР

О 6-й годині ранку співробітники Київської обсерваторії помітили в східній півкулі зоряного неба невідомий літаючий об'єкт, що на неймовірній швидкості врізався в щільні шари атмосфери.

Об'єкт летів у напрямку нашого міста.

Вчені вирішили, що це метеор.

Однак, над Софіївським майданом метеор різко зменшив швидкість і повернув на Шулявку, де, приблизно в районі парку, несподівано зник з поля зору потужних телескопів обсерваторії.

Хочеться з обуренням відзначити: виховані метеори так не роблять.

Вчені продовжують працювати над загадкою таємничого літаючого об'єкта».

Така новина з'явилася одного ранку на першій сторінці всіх київських газет. Ох, скільки розмов викликала ця замітка,

скільки припущень висловлювали мешканці нашого міста, скільки наших і закордонних вчених побували того дня в парку біля школи льотчиків. Однак жодних слідів метеора знайти не вдалося. Про всяк випадок слідчі вивчили кожен куточок парку. Але навіть вони нічого не знайшли. Тоді повідомлення про метеор вирішили вважати помилкою співробітників обсерваторії.

Але насправді все було значно простіше. Байдак, зменшивши швидкість, плавно опустився на галявину в парку. Мавка з Сотником вистрибнули на землю й озирнулися. Повівав легенький вітерець, цвірінчали пташки, і здавалося, ніхто не звертав уваги на наших мандрівників. Було ще дуже рано, а такої пори в парку зовсім немає відвідувачів. Тоді маленька чаклунка витягла з сумочки чарівну хусточку, накрила нею байдак і дивовижним голосом промовила:

— Калям-балям!

Байдак зник.

— А як ми його знайдемо, коли повертатимемось назад, люба Мавко? — запитав Сотник.

— Я скажу: «Балям-калям» — і він з'явиться,— пояснила Мавка.— Це ж найпростіше чаклунство.

Вони вийшли на центральну алею парку і пішли до виходу. Місто, що лежало перед ними, поволі прокидалося. Продзеленчав перший трамвай. Двірники, позіхаючи, вийшли підмітати вулиці, а поливалки виїхали з гаражів і почали поливати газони та асфальт. А невдовзі в квартирах попрокидалися люди, відчинили вікна, випили кави з молоком і сіли почитати ранкові газети, де й натрапили на сенсаційну замітку.

— Що ми будемо робити? — запитала Мавка в Сотника, коли вони вийшли з парку.

Навкруги лежало незнайоме місто. З великих, багатоповерхових, будинків долинали веселі голоси, на вулицях шелестіли каштани, а над кольоровими черепичними дахами піднімалося кругле жовте сонце.

— Зараз почнеться час пік,— сказав Сотник.— Нам треба десь його перечекати.

— А що це за «час пік»? — здивувалася Мавка.

— Це така година вранці, коли всі дорослі хочуть встигнути на роботу. Але трамваї сходять з рейок, автобуси гублять колеса, а тролейбуси обривають дроти. І тому всі сердяться і бігають взад-вперед.

— О, звісно,— сказала Мавка,— якщо почнеться така біганина, то нам краще це перечекати.

Наші мандрівники зайшли у двір і сіли на зелену дерев'яну лавочку. Вона стояла біля задньої стіни великого магазину. Тому земля навколо була всипана тирсою і всюди височіли великі стоси порожніх ящиків, які закривали Мавку та Сотника від сторонніх поглядів.

РОЗДІЛ 2,

у якому відбувається одне дуже цікаве знайомство і відчиняються двері, які вже давно ніхто не відчиняв.

Прокинувшись того ранку, Сергійко почув, як тато з мамою розмовляють на кухні про таємничий метеор, що упав десь тут, на Шулявці.

— Якщо до нас уже починають прилітати інопланетяни,— сказав тато,— тоді наші справи кепські. Не буде вже порядку на Шулявці.

— І чого це вони прилітають постійно до нашого району? — зітхнула мама.— Раніше у нас було так спокійно.

«Ух ти,— подумав Сергійко,— треба буде негайно розшукати цих інопланетян. Від мене вони ніде не сховаються».

Потім клацнув замок на дверях — це тато і мама пішли на роботу. Миттю вдягнувшись, Сергійко вискочив услід за ними. Думка про метеор не давала йому спокою.

Зненацька він почув приємний голос:

— Сергійку, іди до нас.

Малий шибеник озирнувся і на лавочці біля ящиків побачив двох вельми таємничих осіб. Щоправда, дівчинка скидалася на всіх дівчат. А от за супутника їй був величезний мураха з довгими вусами та арбалетом. Таку зброю Сергійко бачив тільки на малюнках.

— Скидається на те,— трохи поміркувавши, сказав він,— що це ви сьогодні приземлилися в парку?

— Авжеж, ми. А звідки ти про це знаєш, Сергійку? — здивувалася Мавка.

— Про це всі газети писали.

— Справді? Значить, ми стали знаменитостями і тепер не матимемо спокою від різних нишпорок,— повідомила вона Сотникові.

— Та нічого,— заспокоїв її Сергійко,— іще ж ніхто, окрім мене, не знає, що ви тут.

Та враз йому сяйнула чудова думка.

— Браточки,— сказав малий шибеник,— ви так скидаєтесь на чаклунів, що хочеться побачити вас у справі. Давайте розплутаємо одну темну історійку.

— А чом би й ні? — погодилися Мавка та Сотник, що вже добряче знудилися сидіти, і зістрибнули з лавочки. А Сергійко махнув рукою:

— Бімбо!

На цю кличку миттю виник величезний кудлатий пес з породи українських вівчарок, обнюхав наших мандрівників і, життєрадісно гавкнувши, побіг перевальцем кудись за ящики.

Наші нові друзі гайнули за ним і раптом побачили в стіні будинку сходи, які вели кудись униз. А внизу виднілися двері з таємничим написом.

— Ми прийшли! Але раніше цих дверей тут не було? — здивувався Сергійко.

— А звідки ж вони взялися? — запитав Сотник.

— Не знаю,— відповів Сергійко.— Раніше тут була цегляна стіна. Зовсім непримітна цегляна стіна. Тільки іноді за нею лунали брязкіт зброї, обурені голоси та схлипування.

— А дверей зовсім-зовсім не було? — не повірив Сотник.

— Анітрішечки.

— Значить, якщо двері з'явилися тільки зараз, то вони з'явилися саме для нас,— сказала Мавка і збігла вниз сходами.

— «Крамничка старого антиквара»,— прочитала вона таємничий напис.— Ох,— зітхнула мала чаклунка,— а я не знаю, що це означає.

Але наші шукачі пригод недовго сумували. Мавка дістала з сумочки книжечку в зеленій палітурці, яка називалася «Кишеньковий довідник чудес, пригод і несподіванок». Її друзі посідали на сходи, а Мавка почала гортати свій довідничок. Бімбо заклопотано зазирав їй через плече.

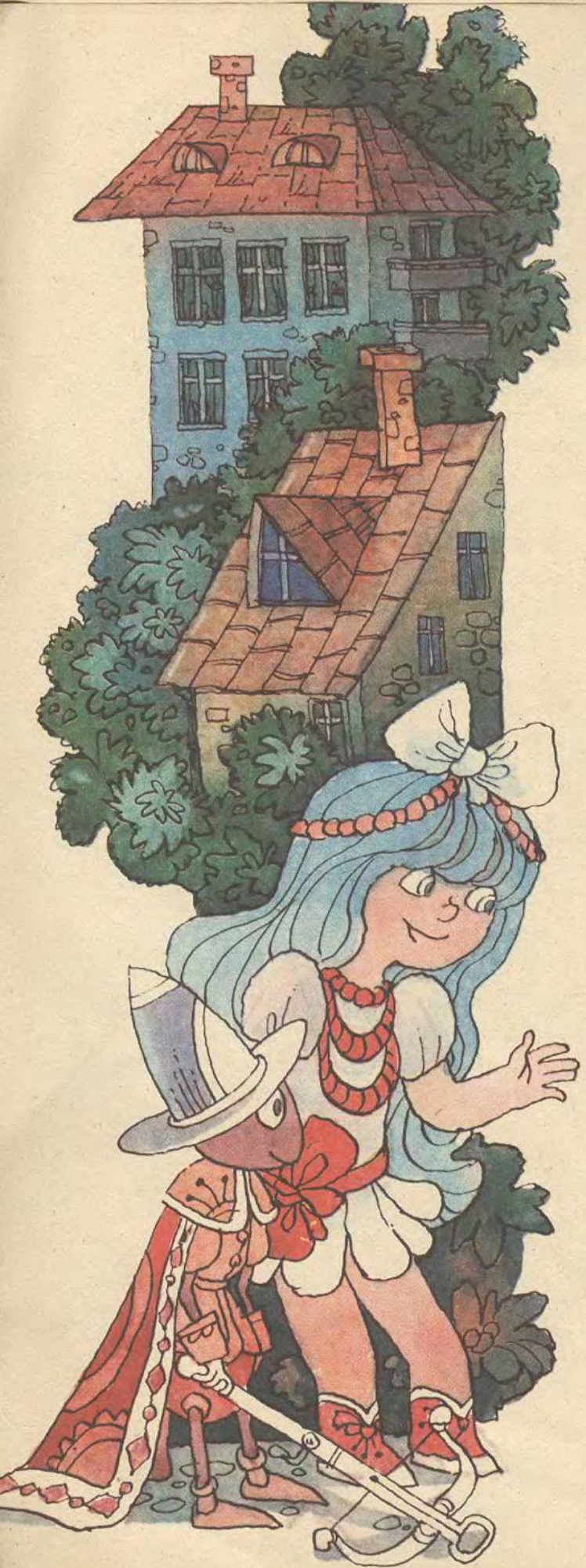

Він любив удавати, що також уміє читати.

Нарешті вона знайшла в книжечці потрібне місце і радісно вигукнула:

— Вперед! Тут має бути безліч несподіванок.

Маленький загін гуртом навалився на двері, й вони зі страшенним скрипом відчинилися. За дверима починалася темрява. Наші мандрівники на мить завагалися, але Бімбо, гавкнувши, стрибнув перший. А за ним слідком зайшли Мавка, Сотник і Сергійко.

РОЗДІЛ 3,

у якому починає зблискувати зброя.

Украмничці було так темно, що друзі навіть не бачили одне одного. Враз щось упало, загуркотіло, і вони почули, як незнайомий скрипучий голос сказав:

— Хто це тут лазить і хоче розірвати мою павутину?

Але тут спалахнула під стелею лампочка. Це мала чаклунка знайшла вимикача.

Загін стояв посеред великої кімнати, поспіль заваленої книжками, макетами кораблів,

іржавими мечами, панцерами та іншими коштовними штучками. Але все вкривав товстелезний шар пороху, а під стелею, біля лампочки, висів грізний павук.

— Тут давно ніхто не прибирав,— здивувався Сергійко.— Де ж подівся господар?

— Я — господар! — відповів павук.— А що сталося?

— Хіба може павук бути антикваром?

— Раніше я був гарним старим антикваром, але клятий чаклун Гіп-Гоп перетворив мене на павука, і тепер я гойдаюся під стелею, і ніхто на заходить до моєї крамнички,— схлипнув павук, і велика сльоза покотилася по його лапках.

— З мене Гіп-Гоп також познущався,— зненацька заговорив срібний панцер, що стояв у кутку, біля грубки.

— А це хто? — озирнулася Мавка.

— Це лицар Тур,— пояснив

павук.— Гіп-Гоп забрав у нього обличчя, і тепер він навіть не може вийти на поєдинок під час лицарського турніру.

— А я — Мишеня! — сказало мишеня, яке стояло на двох лапах біля лицаря і обкусувало сірника.— Гіп-Гоп хоче знищити всіх мишенят. Тому ми, де тільки можемо, знаходимо сірники й зубами загострюємо їх.

— Нащо вам гострити сірники? — здивувалася Мавка.

— Це наша зброя,— пояснило мишеня.— Ми хочемо підняти повстання і понадкушувати Гіп-Гопові вуха.

Мала чаклунка на хвилинку задумалась і сказала:

— Ми можемо повстати хоч зараз — нас багато, і всі ми неймовірно сміливі.

Вона вихопила з купи звалених на підлозі мечів чудову шпагу й сіла верхи на Бімбо.

— Правильно, — верескнуло мишеня і дико свиснуло в два пальці.

На цей свист звідкілясь вибігло ще троє мишенят, махаючи загостреними сірниками та голосно горлаючи:

— Начувайтеся, вуха Гіп-Гопа!

У цьому рейваху павук розгойдався на павутинці і заспівав пісеньку з однієї дуже популярної книжки:

Гойда — раз, гойда — два,
гойдаються дерева́,
Дерева́-дере́ва,
наша королева —
наша королева
сіла на лева.

— Вельмишановна Мавко, дозвольте стрибнути вам на плече.

— Прошу, добродію антикваре,— відповіла мала чаклунка і підставила плече під павутинку,— стрибайте!

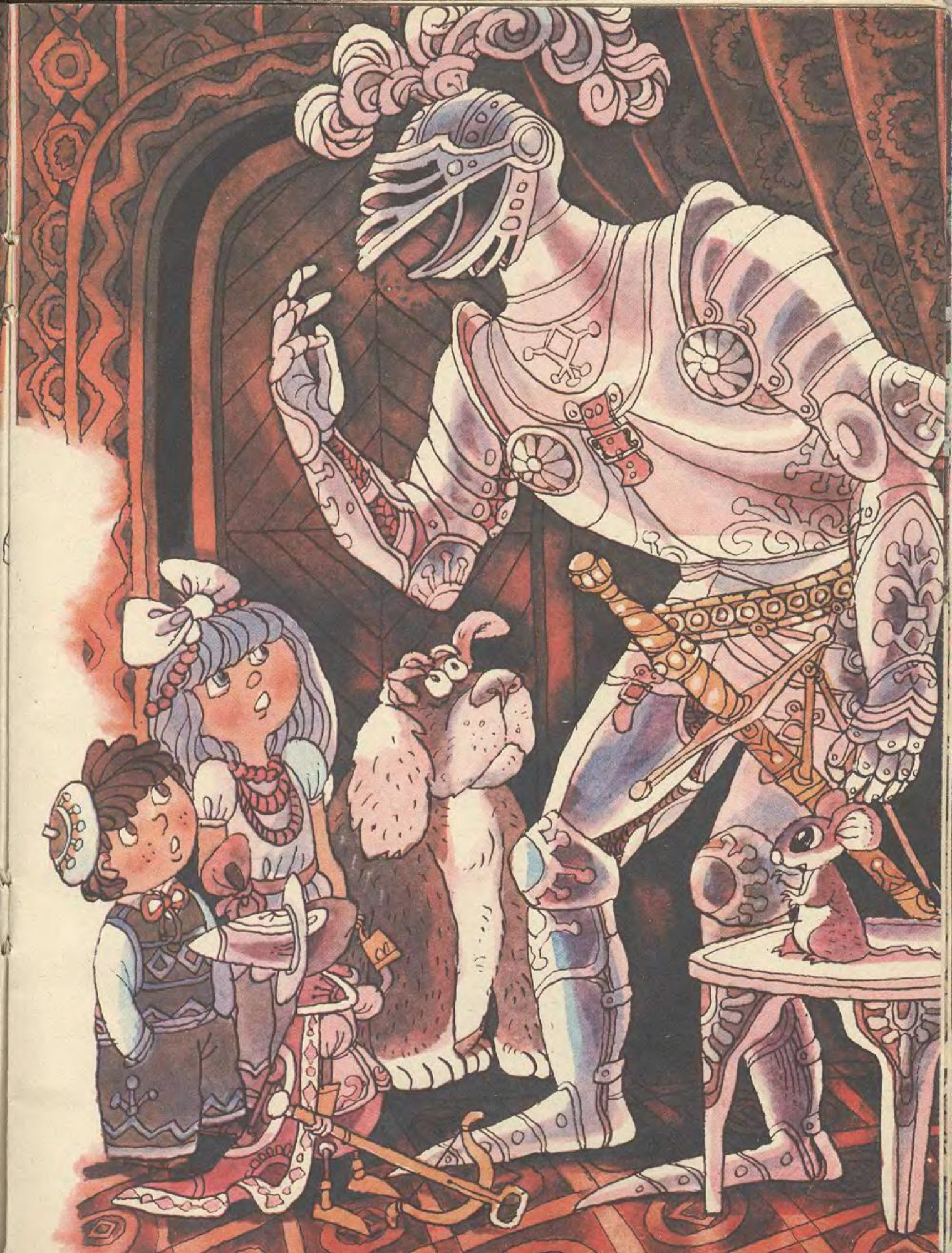

РОЗДІЛ 4,

у якому Сотник знову береться за арбалета, а газетні нишпорки витягають записники.

Пройшла тільки мить, а вже повстанці, войовниче вимахуючи зброєю, мчали вгору по сходах, які вели на дах. Швидше і швидше, перестрибуючи відразу по дві-три сходинки, мужнє військо долало поверх за поверхом. Нарешті позаду залишилися останні сходинки і...

Загонові довелося зупинитися. До стелі було приставлено драбину, але отвір, що вів на дах, перекривала ляда з великим залізним замком.

— Не надто далеко ми забігли,— сказав Сергійко, вилізши на драбину і торсаючи замок.

— Авжеж,— відповіла знічена Мавка,— та що ж ми робитимемо далі?

— Десь у кишені в мене лежать постільці-стрибунці,— сказав лицар Тур.— Зараз я взую їх і спробую плечем вибити ляду.

Він витяг з кишені звичайні сінькі шкіряні постільці і взув їх. Мавка здивовано дивилася, що ж далі буде. А лицар розбігся, стрибнув — і наші друзі не встигли й оком кліпнути, як срібний панцер розніс на друзки

ляду і, не зупиняючись, майнув угору.

Повстанці вискочили на дах і почали кричати та розмахувати руками, однак лицар не міг зупинитися і все летів угору, аж доки не перетворився в маленьку срібну цяточку.

Мавка та її друзі дуже хвилювалися за свого сміливого товариша у срібному панцері, що так раптово покинув їх. І вони, можливо, зовсім розгубилися б від хвилювання, але раптом Сотник вигукнув:

— Атас, браточки! — і, рвонувши з плеча арбалета, розвернувся та вдарив навскид по великому чорному пацюкові, який, клацаючи зубами, хотів кинутися на Мавку.

Стріла наскрізь пробила пацюка і підкинула його в повітря, де той, верескнувши, перекинувся кілька разів і покотився дахом.

Але святкувати перемогу було ще зарано.

Таємна армія Гіп-Гопа вже вишикувала свої лави.

З усіх боків на маленький загін кинулися розлючені зграї чорних пацюків, а в повітрі закружляли невеликі вертольоти,

якими кермували мухи. Розпочався жорстокий бій.

Перший удар пацюків прийняли на себе мишенята. Вони махнули сірниками — і найлютіший пацюк з проткнутим черевом заскавчав і покотився клубком. Але не встигли вони дістати нові сірники, як уже інший пацюк розкрив пащу, збираючись розкусити найменше мишеня. Та в цю мить Сергійко вихопив рогатку — і камінець, пущений з небувалою силою, розколов хижака на дві половинки, які тут же розбіглися в різні боки.

Третього пацюка знищили мишенята. Двох наступних поцілив з арбалета Сотник, а потім вихопив шаблю — й іще троє пацюків з розрубаними пащами покотилися з даху. Хижаки злякалися, та цієї миті з вертольотів вилетіла хмара списів, які почали боляче впиватися в руки та обличчя наших друзів.

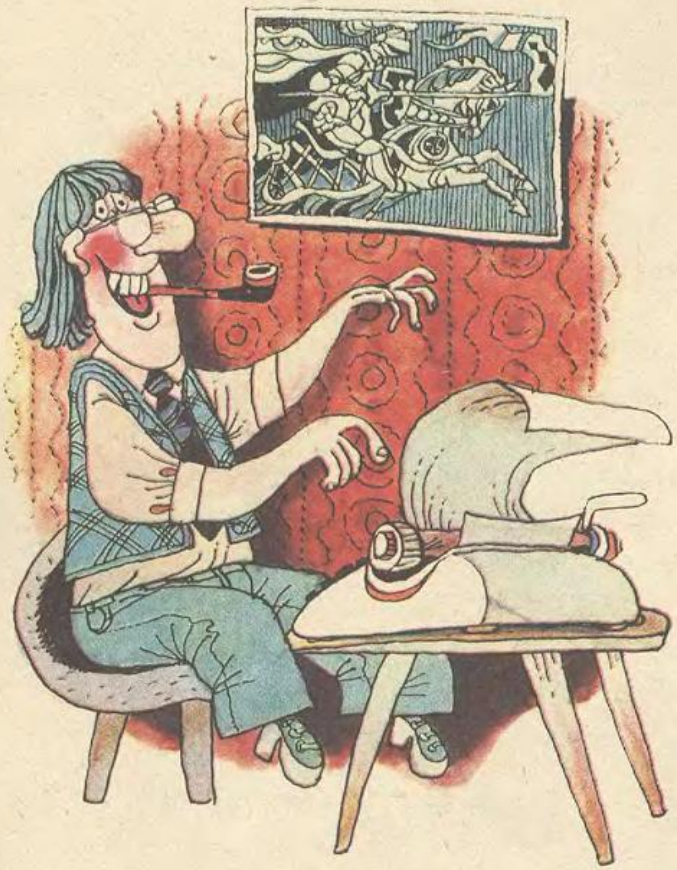

— Бережіть очі! — вигукнула Мавка.

Шукачі пригод змушені були відступити. Здавалося, що бій програно. Доки мала чаклунка перев'язувала бинтами пораненого Сотника, повстанці з останніх сил стримували натиск ворога. Та ось, нарешті, Мавка вихопила шпагу, Бімбо стрибнув уперед, а закривавлений Сотник, заревівши з люті, підняв арбалета і...

Стріла пробила відразу чотирьох пацюків, влучно кинута павутинка обплутала сім вертольотів і миттю розтрощила їх об дах. А Мавка, верхи на Бімбо, вдерлася в найлютішу зграю пацюків.

Як блискавка майнула шпага, грізний рик Бімбо труснув дахом, і пацюки полетіли вниз, розбиваючись об землю.

Саме їх і побачив у першу мить дописувач з «Вечірнього Києва» на ім'я Стас Довгий Олівець. Він вийшов із під'їзду, щоб піти до магазину купити молока і булочок, а натомість, піднявши голову, побачив, як на даху не на життя, а на смерть б'ються два війська. Стас миттю витяг з кишені великого записника та олівця, поправив на носі окуляри і сів писати замітку, яка цього ж вечора з'явилася в газеті:

«Шановні кияни та гості нашого міста!

Здається, що повернулися до нас забуті часи Річарда Левине Серце. Знову гудуть у повітрі стріли та блищать мечі. Знову з бойовим кличем сходяться в смертельному двобої Лицарі Добра та Темні Сили Зла. І не потрібні в бою миротворці. Як писала наша велика Поетеса: «На барикадах мають право бути лише повстанці, вороги і санітари». Бій продовжуватиметься, доки добро не переможе.

Сьогодні вранці випадкові перехожі біля будинку № 37 на Шулявці стали свідками дивовижної історії. Серед білого дня на даху названого будинку спалахнув бій. Хто брав у ньому участь — з'ясувати не вдалося. Однак вчені пов'язують цей випадок з падінням таємничого метеора.

Спіть спокійно, мешканці нашого коханого міста!»

РОЗДІЛ 5,

у якому справи наших друзів іще більше заплутуються, а закінчується це все тим, що в чайниках починає булькати вода.

Та вернімося знову до наших друзів. Бій кипів з небувалою силою. Все змішалося — кров, мечі, стріли та бойові вигуки. Вороже військо почало відступати. Здавалося, що повстанці перемогли. Аж ось на даху з'явився товстий, мов цистерна, і височезний, наче телеграфний стовп, чаклун Гіп-Гоп. У руках він тримав важкого свинцевого кия.

Першим ударом він змів з дороги чотирьох мишенят і розтрощив плече Сотникові. Другий удар підкинув на десять метрів у повітря павука, збив з ніг Сергійка і розніс на друзки шпагу, якою Мавка хотіла проткнути чаклуна. Гіп-Гоп знову підняв кия, та зненацька почувся оглушливий свист і...

— Я вже прилетів! — вигукнув лицар Тур.

Він щойно упав на дах і тепер сидів, намагаючись видобути меча з піхов.

— Де ж цей клятий чаклун Гіп-Гоп?!

А Гіп-Гопа ніде не було. Виявляється, лицар упав просто на злого чаклуна. І що ви гадаєте? Чаклун луснув, як мильна бульбашка. Від нього залишилося тільки маленьке зелене жабеня, яке тричі кумкнуло і пострибало шукати затишне болітце.

— Шановний лицарю, після такого важкого бою годиться випити по десять склянок гарячого чаю,— сказав антиквар у синьому оксамитовому костюмі, з маленькою сивою борідкою та добрими синіми очима.

— Ой! — тільки й змогла вимовити Мавка.

Наші шукачі пригод аж розгубилися. Бо, як тільки луснув Гіп-Гоп, миттю відбулося безліч змін. Зникли всі сліди бою. Павук перетворився на антиквара. Лицар Тур зняв шолома, і всі побачили, яке в нього мужнє, засмагле обличчя. А рани в повстанців відразу ж загоїлися. І, якби хтось цієї миті піднявся на дах, він би ніколи не подумав, що ще хвилину тому тут кипів лютий бій. Найімовірніше, він би вирішив, що це веселе товариство вилізло на дах прогулятися.

Але наші друзі були натомлені після стількох пригод. До того ж усім страшенно хотілося пити. Тому вони спустилися сходами з даху і тепер знову сиділи в доб-

ре їм знайомій крамничці. Антиквар поставив на запалену грубку великого мідного чайника і дістав із шафи свіжі пухкі тістечка та бутерброди з шинкою.

— Ех,— раптом згадав Сергійко,— мені ж треба додому, бо тато і мама сваритимуться.

Надворі справді почало сутеніти і навіть заповзявся дрібний дощ.

— Нічого,— заспокоїв його антиквар.— Завтра ми запросимо їх до нас на чай, і вони не будуть ображатися.

Дощ падав і падав, аж доки не перетворився на справжню зливу. А наші шукачі пригод у цей час сиділи в затишній крамничці біля грубки та пили чай з тістечками і бутербродами.

РОЗДІЛ 6,

заключний,
але дуже таємничий.

Наша історія мала б уже й закінчитися. Після важких боїв шукачі пригод сіли відпочити за склянкою чаю. І так вони могли просидіти весь вечір або й ніч. А може навіть, і наступний день, розповідаючи один одному цікаві історії.

Та зненацька в двері крамнички хтось постукав. Неголосно,

але впевнено. Наші друзі так було захопилися розмовою, що спершу нічого не почули. Але стукіт повторився. Тихий, впевнений і суворий. Всі завмерли. Щось зловісне вчувалося в цьому стукові, що пролунав сльотавого вечора за дверима крамнички. Ба, навіть не зловісне. Просто в повітрі знову запахло пригодами.

— Я зараз! — прошепотів Сергійко і ступив до дверей, а шукачі пригод звично приготували зброю до бою. Адже пригоди бувають різні, і найкраще бути готовими до всього.

Сергійко повернув ключа в замку, двері відчинились і... раптовий удар блискавки пошкодив електричну мережу. Вибух, спалах — і світло погасло. А наступний удар блискавки освітив на порозі крамнички сухорляву, міцну постать незнайомця, закутаного в чорний плащ.

— Мурах! Князь! — вигукнули одночасно Мавка і Сотник.

— Лицар Блискучий Ніж! — здивувався лицар Тур.

— Бакалавр права і філософії Руда Мантія острова Мен, невже це ви? — розкрив обійми антиквар.

— Так-так-так! — відразу всім відповів незнайомець. Він дійсно трохи скидався на мурашиного князя. Але це вже був не

Мурах, а міцний чоловік з розумними очима та сивиною на скронях. І Мавка могла б поклястися, що під плащем він ховав величезного двосічного меча.

— Нагальна справа,— сказав незнайомець.— Зникли Давні Книги Мурашиного Князівства. Я іду слідами крадіїв.

І не встигли шукачі пригод отямитися, як він нахилився і прошепотів Сергійкові щось на вухо. А наступної миті вони вдвох вибігли під дощ. Вже з вулиці до наших друзів долинув голос незнайомця:

— Малого беру до себе зброєносцем! А вас я невдовзі покличу!

І ошелешені друзі, що також вискочили на вулицю, бажаючи поставити багато-багато розумних і не дуже розумних запитань, нічого там уже не побачили. Тільки вгорі, над дахами, все вище й вище летів вогненний кінь, а на ньому сиділо двоє вершників — великий і менший. Та от зненацька налетів шквал вітру, збив з ніг шукачів пригод, і коли вони підвелися, кінь з вершниками вже зник. Тільки гроза шуміла з небувалою силою.

РОЗДІЛ 7,

написаний автором замість закінчення.

Ох і хитрою ж була ця казка. Бігала, крутилась, виверталась, але ніяк не хотіла закінчуватись. Були в ній і пригоди, і погоні, і бої, тільки саму казку ніяк не вдавалося схопити за хвоста.

Аж раптом вона сама заспокоїлась і сіла. Така собі: красива, мальована, пухнаста, як білочка. А коли і ми заспокоїлися, вона раптом стриб-стриб — і пішла перевертом. І виявилося, що не закінчилися ще пригоди наших друзів.

Втім, Сергійко і Незнайомець невдовзі прилетіли назад. Але що з ними трапилося, яких пригод вони зазнали та хто був цей незнайомець — про це вже інша казка. А було в них багато цікавого. Адже в казках як: людина полетіла собі на вогненному коні та й через годину вернулася. Начебто що можна встигнути за годину? Але враз виявляється, що не все так просто. Ох і меткі ж хлопці оті чаклуни! Та ще й вправні на всілякі вигадки, бо ще того ж вечора Сергійко сидів удома на кухні, їв шоколадне морозиво і розповідав різні бувальщини. А тато й мама слухали і все дивувалися — який же в них розумний і хоробрий малюк. Ба навіть не малюк, а справжнісінький герой.

Литературно-художественное издание

Могильный Аттила Викторович

МАВКА
ИЗ ХРУСТАЛЬНОГО
ДВОРЦА

Сказка

(На украинском языке)

Для дошкольного и младшего
школьного возраста

Художник
Ширяев Владислав Григорьевич

Киев «Веселка»

Завідуюча редакцією Л. Є. Леонова

Редактор Г. О. Перепадя

Художній редактор В. А. Кавун

Технічний редактор Ф. Н. Резник

Коректор Л. К. Скрипченко

ИБ № 5127

Здано на виробництво 28.03.89. Підписано до друку 22.12.89. Формат 84×108¹/₁₆. Папір офс. № 2. Гарнітура звичайна нова. Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 4,2. Умовн. фарб.-відб. 10,8. Обл.-вид. арк. 4,47. Тираж 125 000 пр. Зам. 9-74. Ціна 40 к.

Ордена Дружби народів видавництво «Веселка».
252655, Київ, МСП, Мельникова, 63.

Харківська книжкова фабрика «Комуніст».
310012, Харків-12, Енгельса, 11.

М $\frac{4803640201-013}{M206(04)-90}$ 113.90.

ISBN 5-301-00553-7

© Аттила Могильний, 1990
© Владислав Ширяєв,
ілюстрації, 1990

40 к.